

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Elżbieta Karska

w sprawie z odwołania M.G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 26 października 2023 r., w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 29 maja 2024 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.**

Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk Elżbieta Karska

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „Rada” lub „KRS”) uchwałą z 26 października 2023 r., nr [...] (dalej: „uchwała” lub „zaskarżona uchwała”) na podstawie art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 217 z późn. zm., dalej: „p.u.s.p.”)

nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie przez M.G. stanowiska sędziego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (dalej: „uczestniczka postępowania” lub „skarżąca”).

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że uczestniczka postępowania pismem z 8 września 2023 r. oświadczyła Radzie (za pośrednictwem Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu) wolę dalszego zajmowania stanowiska sędziego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Do oświadczenia załączyła orzeczenie lekarskie z 26 lipca 2023 r., stwierdzające brak przeciwwskazań zdrowotnych do pełnienia obowiązków sędziego oraz zaświadczenie psychologiczne z 27 lipca 2023 r., stwierdzające, że jest zdolna w zakresie predyspozycji i umiejętności psychologicznych do pełnienia obowiązków sędziego. W konsekwencji powyższego w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący Rady wyznaczył zespół oraz zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu. Następnie wyznaczony zespół po zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją 9 października 2023 r. przeprowadził naradę oraz uznał, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W związku z powyższym jednogłośnie odroczył posiedzenie. Kolejne posiedzenie odbyło się 25 października 2023 r., na którym zespół, po zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, po czym bezwzględną większością głosów (2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”) postanowił rekomendować KRS wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez uczestniczkę postępowania.

W konsekwencji powyższego Rada wyjaśniła, że zgodnie z treścią art. 69 § 1b p.u.s.p. może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności, jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Mając na względzie zgromadzoną w toku niniejszego postępowania dokumentację, obejmującą pozytywne opinie służbowe o pracy orzeczniczej uczestniczki postępowania, sporządzone przez Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu oraz Prezesa tego Sądu, a także dane statystyczne obrazujące wyniki pracy uczestniczki postępowania zespół stwierdził, że dalsze

zajmowanie stanowiska sędziego przez nią jest poparte interesem wymiaru sprawiedliwości oraz potrzebami wynikającymi z sytuacji kadrowej i obciążenia I Wydziału Cywilnego i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Rada wyjaśniała jednak, że zgodnie z art. 69 § 1 p.u.s.p. zasadą jest, że sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, a tylko w przypadku zaistnienia szczególnych okoliczności może ona zezwolić na odejście od tej reguły i wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, o ile zaistnieją przesłanki, opisane we wskazanym wyżej art. 69 § 1b p.u.s.p.

Odnosząc się do powyższego, Rada wyjaśniła, że w celu zweryfikowania istnienia bądź nieistnienia tych przesłanek dokonała analizy działalności orzeczniczej uczestniczki postępowania w zestawieniu z całokształtem sytuacji kadrowej i orzeczniczej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Mając na uwadze stanowisko zespołu oraz kierując się szerszym spektrum aniżeli przebieg kariery zawodowej i wyniki orzecznicze uczestniczki postępowania, zauważyła, że stanowisko zespołu nie miało charakteru bezwzględnie wiążącego. Wprawdzie z danych nadesłanych przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu wynika, że uczestniczka postępowania nienagannie sprawuje urząd sędziego, jednakże w jej pracy nie dostrzeżono żadnych ponadnormatywnych okoliczności leżących po stronie interesu wymiaru sprawiedliwości, czy też interesu społecznego, mogących przesądzić o potrzebie dalszego zajmowania przez nią stanowiska sędziego. Odnosząc się do pojęcia „interesu wymiaru sprawiedliwości” i „ważnego interesu społecznego”, o których mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p., Rada uznała, że są to pojęcia niedookreślone, których wypełnienie konkretną treścią ustawodawca pozostawił KRS wskazując jedynie, że za pozytywnym ustaleniem, że zachodzą one w konkretnej sprawie może przemawiać racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. W ocenie Rady, co prawda każde odejście w stan spoczynku doświadczonego i rzetelnego sędziego jest pewnym „osłabieniem” wymiaru sprawiedliwości, ale też naturalną i ustawowo uzasadnioną koniecznością. Nie można więc utożsamiać interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziowskiego przez osobę, która osiągnęła już 65. rok życia. W orzecnictwie Sądu Najwyższego

uksztaltował się bowiem pogląd, że możliwość dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego stanowi wyjątek od zasady, według której z dniem osiągnięcia określonego wieku przechodzi on w stan spoczynku.

Odnosząc się do powyższego Rada wyjaśniła, że z całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności stojącej w sprzeczności z interesem wymiaru sprawiedliwości, prezentowanej przez uczestniczkę postępowania postawy etycznej wynika, że nie istnieją przesłanki do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie przez nią stanowiska sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Poznaniu.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w głosowaniu 26 października 2023 r. na posiedzeniu KRS za uwzględnieniem wniosku uczestniczki postępowania oddano 2 głosy „za”, przy 10 głosach „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 15 głosów). Tym samym, wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów, KRS odjęła uchwałę, jak na wstępie.

M.G. na podstawie art. 398¹ §1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021 r. poz. 269 z późn. zm., dalej: „ustawa o KRS”) zaskarżyła uchwałę KRS w przedmiocie niewyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po osiągnięciu wieku uprawniającego do przejścia w stan spoczynku w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego i formalnego, tj.: art. 2 i art. 180 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 69 § 1b p.u.s.p. oraz art. 29 ust. 2, art. 33 ust. 1, art. 42 ust. 3 ustawy o KRS poprzez:

1. brak pouczenia uczestniczki postępowania o sposobie wniesienia odwołania od zaskarżonej uchwały;
2. brak poinformowania uczestniczki postępowania przez Krajową Radę Sądownictwa o terminie posiedzenia, na którym rozpatrywana była jej sprawa;
3. brak należytego uzasadnienia uchwały;
4. sprzeczność uzasadnienia sporządzonego do uchwały poprzez przyjęcie, że „Rada - w celu zweryfikowania istnienia bądź nieistnienia tych przesłanek - dokonała analizy działalności orzeczniczej Pani sędzi M.G. w zestawieniu z

całokształtem sytuacji kadrowej i orzeczniczej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu” z przebiegiem posiedzenia, na którym analiza taka nie miała miejsca;

5. brak wszechstronnego rozważenia sprawy przez Radę;
6. nieuprawnione przyjęcie przez Radę, że ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny nie przemawiają za tym, aby skarżąca w dalszym ciągu zajmowała stanowisko sędziego;
7. nieuprawnione przyjęcie przez Radę, że podpisanie przez skarżącą apelu sędziów Rzeczypospolitej Polskiej do Prezydenta RP o niezwłoczne przyjęcie rozwiązań legislacyjnych umożliwiających ukształtowanie składu KRS zgodnie z Konstytucją RP oraz zasadami wyrażonymi w Traktatach UE, o podjęcie współdziałania z władzą ustawodawczą w procesie przywracania rządów prawa i trójpodziału władz, przekłada się negatywnie na interes wymiaru sprawiedliwości.

Biorąc pod uwagę powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz wstrzymanie jej skuteczności.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca przedstawiła argumenty na poparcie podniesionych zarzutów.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając odwołanie Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do ingerencji w materialną treść zaskarżonej uchwały, albowiem dokonanie oceny co do zasadności dalszego zajmowania stanowiska sędziego stanowi wyłączną kompetencję Rady (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 22/21). Sąd Najwyższy uprawniony jest jedynie do zbadania uchwały KRS pod kątem zgodności z prawem – zasadność takiej decyzji nie podlega kontroli ze strony Sądu Najwyższego, o ile nie miało wpływu na nią naruszenie zasady legalności, w tym posłużenie się niedozwolonym kryterium oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2019 r., I NO 16/18).

Istota rozpoznawanej sprawy sprowadza się zatem do zbadania czy zaskarżona uchwała KRS nie została podjęta w sposób dowolny, arbitralny oraz z użyciem niedozwolonych kryteriów ustawowych. W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały zawiera wystarczającą argumentację, która pozwala na kontrolę i merytoryczne rozpoznanie wszystkich zarzutów podniesionych przez skarżącego.

Na mocy art. 69 § 1 p.u.s.p. sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie. Przepis art. 69 § 1 p.u.s.p. jednoznacznie wskazuje, że przejście sędziego w stan spoczynku następuje z mocy prawa z chwilą osiągnięcia 65 roku życia i, co istotne, takie rozstrzygnięcie powinno być traktowane jako reguła. Możliwość dalszego pełnienia służby sędziowskiej ma jedynie charakter fakultatywny i stanowi wyjątek od tej reguły warunkowany złożeniem wniosku, który musi być ostatecznie rozpatrzony zanim skutek w postaci przejścia w stan spoczynku nastąpi (por. art. 69 § 1b zd. 3 p.u.s.p.). Zgoda na dalsze orzekanie nie jest zatem na gruncie ustawy przedmiotem domniemania.

Zgodnie z art. 69 § 1b zd. 1 p.u.s.p. KRS może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności, jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Wskazane w art. 69 § 1b zd. 1 p.u.s.p. przesłanki odnoszą się do wyrażenia zgody, a nie stanowią przesłanek jej niewyrażenia. Ponadto przepis ten wskazuje również na uznanie, jakie w tej mierze przysługuje Radzie – ustawa wyraźnie stanowi, że KRS „może wyrazić zgodę”, a nie „wyraża zgodę”. Innymi słowy, wyraz „może” oznacza uprawnienie (a nie obowiązek) KRS do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 80/21).

W odniesieniu do argumentacji dotyczącej naruszenia art. 2 oraz art. 180 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP, Sąd Najwyższy w niniejszym składzie orzekającym podziela pogląd przytoczony przez skarżącą, a wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 26 marca 2019 r., I NO 57/18 w myśl którego „(...) wprowadzona w art. 69 § 1 p.u.s.p. możliwość pozostawienia sędziego w stanie czynnym po osiągnięciu określonego wieku, na podstawie oświadczenia woli sędziego, nie może prowadzić do weryfikacji sędziów, na zasadzie uznaniowości organu. Owa uznaniowość jest ograniczona zasadami dotyczącymi pełnienia urzędu sędziego”. Rada nie powinna tym samym ograniczać się do literalnego brzmienia art. 69 § 1b p.u.s.p, ale rozważyć czy jest w konkretnej sprawie wskazany w nim „interes wymiaru sprawiedliwości” i „ważny interes społeczny”, zaś możliwość „dalszego zajmowania stanowiska sędziego” (tj. po osiągnięciu wieku przejścia sędziego w stan spoczynku) nie stanowi też konstytucyjnie określonego i bezwzględnego prawa osoby powołanej do pełnienia urzędu sędziego, a jest specyficznym środkiem prawnym, pozwalającym Radzie na bieżące reagowanie na aktualne potrzeby wymiaru sprawiedliwości oraz ochronę dobra wymiaru sprawiedliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 62/21). Sąd Najwyższy stwierdza w świetle powyższego, że powołany zarzut naruszenia przepisów konstytucyjnych jest uzasadniony.

Rację ma też skarżąca zarzucając uchwale naruszenie art. 69 § 1b p.u.s.p. poprzez nieuprawnione przyjęcie przez Radę, że ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny nie przemawiają za tym, aby skarżąca w dalszym ciągu zajmowała stanowisko sędziego. Opinia SSA K.J. Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 26 kwietnia 2024 r. wyraźnie wskazuje, że sędziowie orzekający w I Wydziale Cywilnym i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu są aktualnie obciążeni zdaniami ponad miarę, zaś przez cały 2023 r. lawinowo rósł wpływ spraw. Ta tendencja utrzymuje się w 2024 r. zarówno w sprawach apelacyjnych jak i zażaleniowych, co istotnie generuje wzrost zaległości. Przewodniczący I Wydziału Cywilnego i Własności Intelektualnej Sędzia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu K.J. wskazał nadto, że z dniem 1 lipca 2020 r. w Sądzie tym w miejsce I Wydziału Cywilnego utworzony został I Wydział Cywilny i Własności

Intelektualnej, który jest jednym z dwóch odwoławczych wydziałów specjalistycznych w Polsce, w którym rozpoznawane są środki odwoławcze w sprawach z zakresu własności intelektualnej. Materia rozpoznawana w tym wydziale wymaga szczególnego doświadczenia sędziów, którym legitymuje się skarżąca. Z opinii z 26 kwietnia 2024 r. wynika również, że w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2024 r. skarżąca rozpoznała aż 23 sprawy apelacyjne, 47 spraw zażaleniowych oraz 8 skarg na przewlekłość postępowania. W tym okresie sporządziła 15 uzasadnień w sprawach apelacyjnych (wszystkie w ustawowym terminie). Zważywszy na przedstawione powyżej okoliczności Przewodniczący I Wydziału Cywilnego i Własności Intelektualnej Sędzia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu K.J. podkreślił, że niewątpliwie nieracjonalna i niezrozumiała decyzja KRS narusza interes wymiaru sprawiedliwości, bowiem generuje dalsze pogorszenie jego funkcjonowania, w tym w szczególności I Wydziału Cywilnego i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Ponadto godzi w ważny interes społeczny, gdyż podjęta została ze szkodą dla obywateli, bowiem istotnie oddali w konkretnych sprawach prawo obywateli do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Z tych samych względów, dla których zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 69 § 1b p.u.s.p. zasadny jest również zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS obligujący Radę do podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy.

Po pierwsze, nie uwzględniono przy podejmowaniu uchwały trudnej sytuacji kadrowej wydziału, w którym orzeka skarżąca, a która uległaby pogłębieniu w wyniku przejścia skarżącego w stan spoczynku. Po drugie, nie uwzględniono również faktu, że skarżąca jest przenikliwym i nowatorsko myślącym prawnikiem z dużym doświadczeniem, cieszącym się wielkim autorytetem wśród sędziów orzekających w sądach rejonowych i okręgowych apelacji poznańskiej. Tym samym jak wskazuje opinia z 26 kwietnia 2024 r., zasada racjonalnego wykorzystania kadr sądownictwa powszechnego niewątpliwie przemawia za tym, aby sędziowie, którzy tak dobrze realizują zadania orzecznicze nadal pełnili służbę na stanowisku sędziego sądu powszechnego. Po trzecie, KRS nie odniosła się do treści opinii z 31 sierpnia 2023 r. sporządzonej przez Sędziego Sądu Apelacyjnego K.J., z której wynika, że „poziom wpływ spraw oraz zaległości, a także sytuacja kadrowa I

Wydziału Cywilnego i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu nie pozwala na zmniejszenie liczby sędziów”.

Z uwagi na powyższe, zasadny jest zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 i 3 ustawy o KRS. Uzasadnienie skarżonej uchwały jest bardzo lakoniczne i nie uwzględnia stanowiska Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego i Własności Intelektualnej Sądu Apelacyjnego w Poznaniu Sędziego Sądu Apelacyjnego K.J. Wprawdzie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS nie określa bliżej wymogów co do treści uzasadnienia, jednak nie oznacza to, że jego treść może być jakakolwiek lub sprowadzać się w istocie do przytoczenia brzmienia przesłanek z art. 69 § 1b p.u.s.p. i poprzestaniu na ww. ogólnych stwierdzeniach. Jak sama nazwa wskazuje, treść uzasadnienia ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21).

Zarzut braku zawiadomienia skarżącej o terminie posiedzenia, na którym była rozpatrywana jego sprawa jest zasadny. Norma z art. 29 ust. 2 ustawy o KRS nakłada na Radę obowiązek poinformowania uczestnika postępowania o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa. Sąd Najwyższy wyjaśnia jednak, że niedopełnienie powyższego obowiązku nie pozbawia skarżącą możliwości zaprezentowania dodatkowych argumentów przemawiających za uwzględnieniem wniosku o dalsze zajmowanie stanowiska sędziego poprzez zawarcie w odwołaniu stosownego wyводу w tym zakresie. Przy ocenie podniesionego zarzutu wziąć nadto należy pod uwagę okoliczność, że udział uczestnika w posiedzeniu KRS nie jest obowiązkowy, a z dokumentacji sprawy wynika, że Rada wydała zaskarżoną uchwałę wyłącznie na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Tym samym nieobecność skarżącej na posiedzeniu Rady nie mogła wywrzeć istotnego wpływu na rozstrzygnięcie. W konsekwencji, w ocenie Sądu Najwyższego, akurat to stwierdzone uchybienie nie powinno skutkować uchyleniem zaskarżonej uchwały.

Zaskarżona uchwała w istocie nie zawiera pouczenia co do dopuszczalności, terminu i sposobu wniesienia środka zaskarżenia, co wynika z przyjętej przez KRS interpretacji, że w postępowaniach o wyrażenie zgody na dalsze

zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu wieku uprawniającego sędziego do przejścia w stan spoczynku, odwołującemu nie przysługuje status uczestnika postępowania, a w konsekwencji nie przysługuje również środek zaskarżenia. Jednak ewentualny brak prawidłowego pouczenia skarżącego co do dopuszczalności, terminu i sposobu wniesienia środka zaskarżenia nie ma znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Zarzut skarżącego byłby bowiem uzasadniony, gdyby na skutek owego braku pouczenia nie wniósł do Sądu Najwyższego odwołania lub wniósł je z uchybieniem ustawowego terminu albo złożył wniosek o przywrócenie terminu, co jednak nie ma miejsca w rozpoznawanej sprawie. Przewodniczący Rady nadał temu odwołaniu bieg i przekazał je wraz z aktami sprawy do Sądu Najwyższego.

Na marginesie należy zwrócić uwagę, że mimo początkowej niejedności orzecznictwa Sądu Najwyższego, obecnie nie budzi już wątpliwości pogląd, że od uchwały KRS dotyczącej wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego, który osiągnął wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, przysługuje odwołanie (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I NZP 3/21).

W świetle powyższego, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk Elżbieta Karska

[SOP]

[ms]